

Mies en Trui.

Kom Trui, mijn lief konijntje,
We spelen nu niet meer,
Want van dat harde loopen
Doen bei mijn voetjes zeer.

We gaan nu plaatjes kijken
In 't boek van zusje Lien,
Ik zal je eens een ander
Konijntje laten zien.

Kijk hier, dit is een grijze
Met witte snorrebaard,
En daar loopt weer een zwarte,
Die heeft haast heel geen staart.

Zie eens, daar staat een mandje,
Ja boordevol met gras, —
Zeg, Trui, als heel dat mandje,
Eens voor mijn beestje was.

Straks, als ik niet zoo moe meer ben,
Krijg jij wat lekkers hoor!
Zoo'n dikke paardenwortel,
Die deel ik middendoor.

MIES EN TRUI

Want ja, die lust ik heusch ook wel,
Al ben ik geen konijn.
Hè ja, zoo'n wortel, sappig, geel,
Die kan wat lekker zijn.

Zoo babbelt kleine Miesje,
En Trui zit o zoo stil.
Trui laat Mies maar vertellen,
Zooveel als ze maar wil.

Doch eindelijk zwijgt het mondje,
De oogjes vallen toe.
En Mies is ingesluimerd,
Ze was dan ook zoo moe.

Trui rust zacht in haar armpje,
Ze heeft het naar haar zin,
Maar 't boek met mooie prenten,
Daar kijkt geen mensch meer in.

W. BLOMBERG—ZEEMAN.

